

זה שיר ראשון של ש"י עגנון
שממנו הוא טונה את שנות
יצירתו הספרותית — ל"ג בע"ז
מר תרס"ד, היום חמשים שנה.

גְבוּר קָטָן

למנוחתה השמש נסעה,
זתרי-המה נחפאים,
גהה-זיק האחרון גוע
ותיל לכבי-נשף באים.

ועל הנרגש של תקלויו
נצב ילד קטן,
בגדו חצים, קשת ידרך
יורה כלפי שטן.

מוריד קשתו ומרימה
לכל פאתי-רקיע,
ועל שפתיו שחוק נקמה,
רוחמות-רוח נביע.

ואלפי עינים נציצו ממעל,
מקרום יהמלטו דמעות,
ילד קטן! שגיא פה!
עוד לעמף תראה נפלאות.

ש"י טשאטשקיס

ל"ג-בעומר תרס"ד.
(המזמרה קראקא תרס"ד,
גליון ד', עמ' 6).